

Arrest

nr. 230 811 van 30 december 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore bij advocaat N. DESGUIN
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 23 december 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 3 december 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Annick HAEGEMAN, die loco advocaat Noémi DESGUIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Jeroen TASSENOY, die loco advocaat Carmenta DECORDIER en Tine BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten:

naam : M. A.
voornaam : A.
geboortedatum : 01.06.1991
geboorteplaats : Tebeldia
nationaliteit : Eritrea

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer M. A., verder de betrokkene, die staatsburger van Eritrea verklaart te zijn, bood zich op 12.06.2019 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Hij diende op 17.06.2019 een verzoek om internationale bescherming in en legde daarbij geen documenten voor.

Dactyloscopisch onderzoek leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene op 16.07.2016 internationale bescherming vroeg in Zwitserland, op 27.10.2016 in Duitsland, op 19.06.2018 opnieuw in Duitsland, op 15.10.2018 in Frankrijk en op 13.12.2018 in Italië (Varese).

De betrokkene werd gehoord op 18.07.2019. Hij verklaarde ongehuwd te zijn, maar een in Duitsland verblijvende partner te hebben. De betrokkene verklaarde niets over deze persoon te willen zeggen. Hij stelde verder geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

De betrokkene stelde dat hij Eritrea in oktober 2014 verliet en naar Soedan reisde. In augustus 2015 reisde hij via Libië en opnieuw Soedan naar Egypte dat hij op 15.06.2016 per boot verliet om vervolgens het grondgebied van de lidstaten binnen te reizen via Italië. In juli 2016 vervolgde hij zijn weg naar Zwitserland waar hij internationale bescherming vroeg. Omdat de Zwitserse instanties hem in het kader van de Dublin-verordening sommeerden terug te keren naar Duitsland waar hij eveneens internationale bescherming vroeg. In augustus 2018 verliet hij Duitsland om er na passages in Italië en Oostenrijk in september 2018 weer te keren. Hij verruilde Duitsland voor Frankrijk waar hij ook internationale bescherming vroeg. In november 2018 keerde hij terug naar Duitsland om korte tijd later naar Italië te gaan. Hij diende er een verzoek om internationale bescherming in. In juni trok hij naar Frankrijk met het doel naar het Verenigd Koninkrijk (VK) te reizen. Op 11.06.2019 kwam hij van Frankrijk naar België.

Op 22.07.2019 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Italiaanse instanties, die op 01.08.2019 conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

De betrokkene maakte op 17.09.2019 het voorwerp uit van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en beslissing van vasthouding met toepassing van artikel 51/5 §4. De betrokkene werd overgebracht naar het Repatriëingscentrum 127bis.

Op 25.09.2019 schorstte de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de uitvoering van de beslissing dd. 16.09.2019. De betrokkene werd in vrijheid gesteld.

Op 11.10.2019 werd de beslissing dd. 16.09.2019 ingetrokken.

Op 19.11.2019 werd de beslissing dd. 16.09.2019 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geannuleerd (arrest 228.997).

De betrokkene stelde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België nadat hij op weg zijnde naar het VK in België werd aangehouden. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Italië omdat hij in Italië naar eigen zeggen werd mishandeld. Hij voegde toe dat hij werd gedwongen tot de registratie van zijn vingerafdrukken en naar een boerderij werd gestuurd waar hij werd verplicht te werken.

Middels een tussenkomst van zijn advocaat dd. 05.11.2019 voert de betrokkene aan dat een overdracht aan Italië een risico impliceert op een vernederende en onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). De betrokkene stelt dat in Italië voor personen, die naar Italië terugkeerden onder de bepalingen van Verordening 604/2013, ernstige belemmeringen bestaan op het vlak van de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Volgens de betrokkene dienden velen te wachten tot ze opnieuw toegang verkregen en vaak een verre verplaatsing naar de verantwoordelijke autoriteiten te ondernemen. Verder voert de betrokkene aan dat de omstandigheden in de opvangstructuren ondermaats zijn. De betrokkene verwijst naar nationale en internationale rechtspraak (onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland van 04.11.2014; een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (n° 213.330, dd. 30.11.2018, e.a.) en naar de volgende bronnen : het rapport van "Asylum Information Database" over Italië en meer bepaald de update betreffende 2018; het jaarrapport van Amnesty International 2017/2018; een bericht van Artsen zonder Grenzen dd. 05.03.2018; een artikel uit "La Croix", "L'Italie a besoin d'un nouveau plan d'accueil des réfugiés", dd. 13.04.2016; een artikel uit "Le Vif", "Le défi migratoire en Italie, entre idées reçues et réalité", dd. 22.02.2018; een rapport van "Organisation suisse d'aide aux réfugiés" (OSAR) van augustus 2018; het "Memorandum of understanding on cooperation in the fields of development, the fight against illegal immigration, human trafficking and fuel smuggling and on reinforcing the security of borders between the State of Libya and the Italian Republic" van 2017; een artikel van "Infomigrants", "La Justice annule de renvoi de demandeurs d'asile dans l'Italie de Salvini", 29.10.2018.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene

toekomst om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

In de zaak C-63/15 dd. 07.06.2016 (Ghezelbash) stelde het HvJ-EU dat een verzoeker in het kader van een rechtsmiddel kan aanvoeren dat een verantwoordelijkheids criterium van Verordening verkeerd werd toegepast. In de zaak C-155/15 dd. 07.06.2016 stelde het HvJ-EU, met verwijzing naar de zaak "Ghezelbash" dat een verzoeker middels een rechtsmiddel de verantwoordelijkheid van een lidstaat kan aanvechten. In dit geval stemde Italië expliciet in met de terugname van de betrokkene conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. De betrokkene vroeg voor zijn verzoek in België reeds internationale bescherming in 4 andere lidstaten, waarvan Italië de laatste in de rij was voor België. De Zwitserse instanties deelden mee dat Italië instemde met een Zwitsers overnameverzoek, de overdrachtstermijn werd verlengd tot 13.04.2018, dat Zwitserland geen verzoeken om terugname ontving van Duitsland en op 05.12.2018 een verzoek om terugname van Frankrijk afwees. Ze maakten geen melding van een terugnameverzoek van Italië. De Franse instanties deelden mee dat Duitsland op 30.11.2018 instemde met een verzoek om terugname van de betrokkene en hen inlichtte dat de betrokkene zich opnieuw in Duitsland bevond en zichzelf dus overdroeg aan de verantwoordelijke lidstaat te weten Duitsland. De Franse instanties maakten geen gewag van een terugnameverzoek van Italië. De Duitse instanties wezen op het feit dat de betrokkene op 13.12.2018 internationale bescherming vroeg in Italië en dat ze geen verzoek om terugname van de betrokkene ontvingen van Italië en zich derhalve niet verantwoordelijk achten.

Artikel 23(1) van Verordening 604/2013 stelt dat indien een lidstaat, waar een persoon als bedoeld in artikel 18(1) onder b), c) of d), een nieuw verzoek om internationale bescherming indiende, van oordeel is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is conform de artikelen 20(5) en artikel 18'1), onder b), c) of d), hij die andere lidstaat kan verzoeken de betrokken persoon terug te nemen.

Artikel 23(2) van Verordening 604/2013 stelt dat een verzoek tot terugname zo snel mogelijk wordt ingediend en in ieder geval binnen twee maanden na ontvangst van de Eurodac-treffer op grond van artikel 9(5) van Verordening (EU) 603/2013.

Artikel 23(3) van Verordening 604/2013 stelt dat indien het verzoek tot terugname niet binnen de in lid 2 vermelde termijnen wordt ingediend de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming berust bij de lidstaat waar het nieuwe verzoek is ingediend.

Op het ogenblik dat de betrokkene op 13.12.2018 in het Noord-Italiaanse Varese internationale bescherming vroeg consulteerden de Italiaanse instanties Eurodac en kregen zo kennis van de voorafgaande verzoeken van de betrokkene in Zwitserland, Duitsland en Frankrijk. Italië had tot en met 13.02.2019 de tijd om deze lidstaten om terugname te verzoeken. Zwitserland kon niet verantwoordelijk worden geacht gezien het geen verzoek tot terugname ontving van Duitsland. Frankrijk evenmin gezien Duitsland instemde met een Frans verzoek en de betrokkene al zelf naar Duitsland terugreisde. Gezien Italië geen verzoeken tot terugname richtte aan de lidstaten, waar de betrokkene voorafgaand internationale bescherming vroeg, werd het conform artikel 23(3) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk en valt er derhalve niets af te dingen op het expliciete akkoord conform artikel 18(1)b van 01.08.2019.

Betreffende zijn bewering dat hij in Italië werd gedwongen tot het laten registreren van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land,

over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). De registratie van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting.

Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten.

De betrokkene voerde tegen een overdracht aan Italië aan dat hij in Italië slecht werd behandeld. We merken op dat de betrokkene op geen enkele manier concretiseerde waaruit die vermeende slechte behandeling bestond en verder geen bijkomende elementen aanvoerde die volgens hem in geval van een overdracht aan Italië wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

In de tussenkomst dd. 05.11.2019 verwijst de betrokkene naar een aantal persartikelen. Hieromtrent merken we op dat het enkele gegeven dat een medium een artikel publiceert niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten impliceert. Het betreft publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende en gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Het feit dat een terugkeer naar een staat, waar de economische situatie van de betrokkene minder zal zijn dan in de overdragende staat vormt op zich geen inbreuk op artikel 3 van het EVRM. We kunnen hieromtrent verwijzen naar het arrest van het EHRM in de zaak Mohammed Hussein e.a. tegen Nederland en Italië van 02.04.2013, § 70: "The Court further reiterates that the mere fact of return to a country where one's economic position will be worse than in the expelling Contracting State is not sufficient to meet the threshold of ill-treatment proscribed by Article 3 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no. 53080/07, § 14, 27 April 2010 and, *mutatis mutandis*, *N. vs. the United Kingdom* [GC], no. 26565/05, § 42, ECHR 2008)..."

Dat vreemdelingen in de brede zin van het woord in Italië, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht per definitie een met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen.

Het EHRM oordeelde in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds dat de situatie van onder meer verzoekers voor internationale bescherming in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers voor internationale bescherming, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr.27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v.Switzerland).

Ook in de arresten in de zaak A.M.E v. Nederland (13.01.2015, nr. 51428/10, §35) en de zaak H. e.a. tegen Zwitserland (07.06.2018, nr. 67981/16, §19) stelde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Verder wensen we te benadrukken dat het EHRM reeds oordeelde dat de overdracht van volwassen verzoekers voor internationale bescherming, ongeacht of ze mannelijk of vrouwelijk zijn en waaronder ook diegenen die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM (cfr. EHRM, nr. 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk, § 36).

We wensen op te merken dat de Italiaanse instanties op 01.08.2019 instemden met ons verzoek tot terugname van de betrokkene en dit met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent

verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Middels het akkoord van 01.08.2019 zijn de Italiaanse instanties verantwoordelijk voor de terugname van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Italië. De Italiaanse instanties zullen na overdracht het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming.

De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Italië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM waardoor er dient te worden uitgegaan dat de Italiaanse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Italië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Italië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Italiaanse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Recente bronnen betreffende de Italiaanse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers is het recent geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Caterina Bove, "Asylum Information Database - Country Report : Italy - 2018 Update", laatste update op 16.04.2019, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/italy>), het rapport van Danish Refugee Council en Swiss Refugee Council ("Mutual Trust is still not enough", Bern/Kopenhagen, 12 december 2018, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://www.refugeecouncil.ch/assets/herkunftslander/dublin/italien/monitoreringsrapport-2018>) en het rapport, eveneens van "Swiss Refugee Council", "Situation actuelle pour les personnes requérantes d'asile en Italie" (Margarite Zoetewij en Adriana Romer, OSAR, 08.05.2019, <https://www.osar.ch/assets/herkunftslander/dublin/italien/190517-auskunft-italien-fr.pdf>).

Een verzoek voor internationale bescherming kan worden ingediend bij de met de grenscontrole bevoegde diensten of bij de daartoe bevoegde diensten ("Questura") als de persoon zich al op Italiaans grondgebied bevindt. Een eerste stap omvat een registratie met onder meer een identificatie, het nemen van een foto en vingerafdrukken ("fotosegnalamento"). Dit wordt gevolgd door een formele registratie van het verzoek bij de diensten van de "Questura" ("verbalizzazione").

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming problematisch is voor personen, die aan Italië worden overgedragen ("Access to the asylum procedure is equally problematic", pagina 57). Personen zouden zelf moeten instaan voor het vervoer naar de voor hun verzoek verantwoordelijke diensten.

Het voegt verder toe dat de situatie van aan Italië overgedragen personen afhangt van het feit of ze al dan niet reeds een verzoek om internationale bescherming in Italië indienden en of de bevoegde instanties al een beslissing namen betreffende dit verzoek (pagina 57). Het rapport maakt gewag van personen, die in de loop van 2018 via de luchthaven van Milaan-Malpensa werden overgedragen en niet de gelegenheid zouden zijn geboden een verzoek in te dienen ("As reported to ASGI, other Dublin returnees were also denied the possibility to apply for asylum at Milan Malpensa Airport in 2018", pagina 58). Rekening houdende met het feit dat in de eerste 11 maanden van 2018 5.919 personen door andere lidstaten aan Italië werden overgedragen en gezien niet wordt aangegeven in hoeveel van deze overdachten effectief sprake was van een belemmering van het indienen van een verzoek na overdracht wensen we te benadrukken dat niet kan worden besloten dat er sprake is van een aan het systeem gerelateerde tekortkoming wat tot gevolg zou hebben dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Het AIDA-rapport maakt verder gewag van belemmeringen wat betreft de globale toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ("Reports of denial of access to the asylum procedure recorded by ASGI continued in 2018", pagina 30). Deze belemmeringen kunnen volgens de auteur bestaan uit een beperkte toegankelijkheid van de bevoegde diensten door beperkte openingstijden (Campania) als uit het formuleren van bijkomende eisen zoals het voorleggen van een bewijs van domiciliëring (Milaan, Basilicata). Verder wordt aangekaart dat de termijnen voor de formele registratie in het algemeen zelden worden gerespecteerd. We wensen hieromtrent op te merken dat Italiaanse rechtbanken het formuleren van bijkomende eisen als onwettelijk beoordeelden. We verwijzen onder meer naar uitspraken van burgerlijke rechtbanken van Rome en Palermo in september 2018 (cfr. pagina's 31 en 32). Verder willen we de aandacht vestigen op het feit dat uit het rapport blijkt dat praktijken regionaal sterk kunnen verschillen. Zo werd bijvoorbeeld in Napels de duur tussen aanmelding en formele registratie door de invoering van een digitale (online) procedure teruggebracht tot 10 dagen (pagina 30). We zijn van oordeel dat het bestaan van factoren die een vlotte en adequate toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming kunnen belemmeren niet leiden tot de conclusie dat sprake is van structurele tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming betreft zodoende dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We zijn tevens van oordeel dat de door het rapport geschetste omstandigheden niet wezenlijk verschillen van feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van bovenvermelde rechtspraak van het EHRM.

De betrokkene diende zijn verzoek om internationale bescherming in in de stad Varese, ongeveer 60 kilometer ten noorden van Milaan. De Italiaanse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Milaan-Malpensa waaruit we besluiten dat de betrokkene geen verre verplaatsing zal dienen te ondernemen naar de voor zijn verzoek verantwoordelijk instanties ("Questura").

Het AIDA-rapport maakt gewag van belemmeringen wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ("Reports of denial of access to the asylum procedure recorded by ASGI continued in 2018", pagina 30). Het voegt verder toe dat de situatie van aan Italië overgedragen personen afhangt van of al dan niet al een verzoek om internationale bescherming in Italië werd ingediend en of de bevoegde instanties al een beslissing betreffende dit verzoek namen (pagina 57).

Hieromtrent merken we op dat de betrokkene op 13.12.2018 reeds als verzoeker werd geregistreerd in Varese en reeds toegang kreeg tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Hieromtrent merken we op dat de Italiaanse instanties instemden met de overdracht van de betrokkene conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Het door de betrokkene in Italië ingediende verzoek is nog hangende. Er zijn geen aanwijzingen dat de betrokkene na verwijzing naar de voor zijn verzoek verantwoordelijke instanties opnieuw de fasen van aanmelding en formele registratie zal dienen te doorlopen en dat hij niet opnieuw toegang zal worden verleend tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het AIDA-rapport meldt dat de mogelijkheid bestaat dat de bevoegde diensten (de Territoriale Commissies) dossiers van personen, die reeds een verzoek indienden in Italië en niet opdaagden voor het gehoor, hebben opgeschort. In dat geval kan de verzoeker vragen te worden gehoord ("In 'take back' cases where the person had already lodged an asylum application and had not appeared for the personal interview, the Territorial Commission may have suspended the procedure on the basis that the person is unreachable (irreperibile). He or she may request a new interview with the Territorial Commission if a termination decision has not already been taken after the expiry of 12 months from the suspension of the procedure", pagina 58).

Het Italiaanse systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming bestaat uit eerste- en tweedelijnsopvang. In het geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang voorzien in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang' ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). Collectieve eerstelijnsvoorzieningen zijn de CDA- ("Centro di accoglienza") en CARA-centra ("Centri governativi di prima accoglienza") aangevuld met bijkomende plaatsen in de CAS-centra ("Centri di accoglienza straordinaria"). De tweedelijnsopvang bestaat uit de structuren binnen het voormalige SPRAR-systeem ("Sistema di Protezione per richiedenti asilo e rifugiato"), dat heden de naam SIPROIMI ("Sistema di protezione per titolari di protezione internazionale e per minori stranieri non accompagnati") draagt. Aanvankelijk verbleven verzoekers in de eerstelijnsopvang tot ze konden doorstromen naar de tweedelijnsstructuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen.

Op 24.09.2018 hervormde de Italiaanse regering middels een nieuw decreet het systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming. Het zogenaamde "Salvini-decreet", dat op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden werd goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president werd ondertekend, beperkt de toegang tot het SPRAR-netwerk, het tweedelijnsopvangnetwerk, tot begunstigen van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Het bovenvermelde rapport van OSAR van 08.05.2019 laakt dat aan Italië overgedragen personen niet meer in het voormalige SPRAR-netwerk, maar in gewone opvangcentra zullen worden opgevangen (pagina 21).

Ten gevolge van deze hervorming zal de betrokkene na overdracht niet in een SPRAR/SIPROIMI-locatie, maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen. Dat de betrokkene zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het SPRAR/SIPROIMI-netwerk betekent niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven. Hieromtrent verwijzen we eveneens naar de recente circulaire van de Italiaanse instanties waarin wordt bevestigd dat onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR/ SIPROIMI-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gerespecteerd ("Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019).

Indien zou worden aangevoerd dat dit nieuwe decreet in combinatie met de aanhoudende instroom van immigranten via Italië het globale netwerk onder druk zet wensen we te benadrukken dat tussen 01.01.2019 en 01.12.2019 10880 personen via de Middellandse Zee in Italië aankwamen, wat beduidend lager is dan in dezelfde periode in 2018 (23.011, cfr. <https://data2.unhcr.org/en/documents/download/7262>). Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een grote druk op de opvangvoorzieningen. Dat in de toekomst ten gevolge van het bovenvermelde decreet verzoekers vanuit voormalige SPRAR-locaties naar andere opvangstructuren zullen worden overgebracht impliceert geenszins dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder een dermate globale druk zal komen te staan dat niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.

Verder merken we op dat de Italiaanse regering op 23.01.2019 de intentie uitsprak grote centra te sluiten en verzoekers onder te brengen in kleinere faciliteiten ("At a press conference of 23 January 2019, the Ministry of the Interior explained the need to close down large centres and to accommodate migrants in smaller centres because they easier to control ", AIDA-rapport, pagina 94, Ministry of Interior, 'Presentati, al Viminale, i dati aggiornati sull'immigrazione', 23 January 2019, available in Italian at: <https://bit.ly/2VZf2r7>).

Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Italië anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het bovenvermelde rapport van Danish Refugee Council/Swiss Refugee Council doet net als het voorgaande rapport van beide ngo's ("Is mutual trust enough ? the situation of persons with special reception needs upon return to Italy", 09.02.2017) verslag van het wedervaren van aan Italië overgedragen personen. Het betreft gevallen van gezinnen en personen met een kwetsbaar profiel en speciale noden, die na overdracht niet meteen in de daarvoor bestemde SPRAR-structuren werden opgevangen maar in andere vormen van opvang terecht kwamen. We benadrukken dat dit rapport specifiek betrekking heeft op de overdracht aan Italië van personen met specifieke noden. In het geval

van de betrokkene werd niet aannemelijk gemaakt dat hij specifieke noden kent en dat sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn, die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin hij in Italië zal worden opgevangen. De situatie van de in het rapport gemonitorde gevallen is fundamenteel anders dan die van de betrokkene wat betekent dat dit rapport niet aannemelijk maakt dat de betrokkene na overdracht een onmenselijke of vernederende behandeling te beurt zal vallen.

De auteurs van het AIDA-rapport verwijzen naar een rapport van Artsen zonder Grenzen van februari 2018, waarin melding wordt gemaakt een toename van het aantal personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië werden overgedragen binnen de algemene populatie van dakloze immigranten in Rome (pagina 57). In verband hiermee merken we op dat niet wordt geduid in welke hoedanigheden deze personen terugkeerden en of deze personen daadwerkelijk geen toegang verkregen tot de opvangstructuren.

Het AIDA-rapport geeft aan dat qua leefomstandigheden niet alle opvangcentra over een kam kunnen worden geschoren en de leefomstandigheden kunnen verschillen van centrum tot centrum. Volgens de auteurs kent een aanzienlijk ("notable", dat kan worden vertaald als "aanzienlijk") aantal CAS-centra leefomstandigheden, die gelijkwaardig zijn aan die in het voormalige SPRAR-netwerk ("However, as the functioning of CAS depends on agreements by the management bodies with the Prefectures and on the professionalism of the bodies involved, there are notable cases in which the reception conditions were equal to those of former SPRAR, such as the CAS of Trieste, Friuli-Venezia Giulia", pagina 100). Het feit dat het AIDA-rapport meldt dat meldingen worden ontvangen van problematische omstandigheden, maar dat tevens een aanzienlijk aantal eerstelijnsopvangcentra leefomstandigheden kent die gelijkwaardig zijn aan die in het voormalige-SPRAR netwerk kan niet anders dan leiden tot het besluit dat de Italiaanse opvangstructuren niet worden gekenmerkt door structurele tekortkomingen zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Het AIDA-rapport bericht dat indien een aan Italië overgedragen persoon voor zijn vertrek uit Italië al in een opvangcentrum verbleef en dit verliet de betrokken persoon problemen kan ondervinden bij het opnieuw verkrijgen van opvang ("If returnees had been placed in reception facilities and they had moved away, they could encounter problems on their return to Italy for their new accommodation request", pagina 57). Het Italiaanse Wetgevend Besluit 142/2015 van 18.08.2015 zette de Opvang- en Procedurerichtlijnen om in nationale wetgeving. Artikelen 13 en 23(1) van dit besluit stellen dat een intrekking van opvang kan worden bevolen indien de verzoeker het opvangcentrum verliet zonder de bevoegde instanties –de Prefectuur- van zijn of haar vertrek op de hoogte te stellen.

Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen kunnen beperken of in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

Verder merken we op dat een beslissing tot het niet langer verlenen van materiële opvang vatbaar is voor beroep ("Asylum seekers may lodge an appeal before the Regional Administrative Court (Tribunale amministrativo regionale) against the decision of the Prefect to withdraw material reception conditions. To this end, they can benefit from free legal aid", pagina 87).

Amnesty International (AI) verwees in een in november 2016 verschenen rapport naar omstandigheden in de Italiaanse "hotspots" die een schending van artikel 3 van het EVRM zouden impliceren ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016). Volgens AI maakten de Italiaanse instanties zich bij de registratie van de vingerafdrukken van immigranten schuldig aan buitensporig geweld. We benadrukken dat de omstandigheden, beschreven in het rapport enkel betrekking hebben op de registratie van vreemdelingen, die Italië op illegale wijze binnen reisden, in de "hotspots". In het geval van de betrokkene werden de Italiaanse instanties bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene en de betrokkene zal onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan de Italiaanse instanties worden overgedragen. Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in een van de Italiaanse "hot spots" zal worden ondergebracht.

Het wijzen op het feit dat in Italië, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Italië in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde tijdens het gehoor dd. 18.07.2019 geen problemen inzake zijn fysieke gezondheid te kennen maar dat hij het wel psychisch moeilijk heeft.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op is gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Italië geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Italië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Het oordeel van het EHRM in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland van 04.11.2014 heeft geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan Italië garanties dienen te worden gevraagd. Het EHRM liet in deze zaak bezorgdheid blijken over de algemene situatie in Italië en benadrukte duidelijk de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. We zijn van oordeel dat in het geval van de betrokkene naast het enkele feit verzoeker van internationale bescherming te zijn een bijkomende factor van kwetsbaarheid dient te worden aangetoond vooraleer uit het arrest zou volgen dat in een bepaald geval garanties dienen te worden gevraagd. Een dergelijke bijkomende factor werd in het geval van de betrokkene niet aangetoond.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Italië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat in het geval van de betrokkene geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering op grond van artikel 39/82 §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van “*de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (“het EVRM”); de artikelen 1 tot 4 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (“het EU-Handvest”); de artikelen 3.2, 5.6, 17(1) en 27 van de Dublin-Verordening (604/2013); het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (“Vw”); de formele en materiële motiveringsplichten voorzien door artikel 62 Vw, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen; het rechtsbeginsel van verdediging*”.

Verzoeker onderbouwt de aangevoerde schendingen als volgt:

“Eerst onderdeel

Miskenning van de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht, de rechten van verdediging alsook het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, aangezien uit de motivering van de bestreden beslissingen niet duidelijk blijkt welke juridische grondslag ertoe leidt Italië als de verantwoordelijke lidstaat te beschouwen en verzoeker dit niet op een doeltreffend manier kan aanvechten in het kader van dit verzoekschrift ingediend bij Uw Raad.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verwerende partij de Italiaanse autoriteiten een verzoek om terugname heeft gericht en dat deze laatste dit verzoek hebben aanvaard op basis van artikel 18 §1(b) van de Dublin-III verordening. Verwerende partij baseert zich op artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en artikel 18 §1(b) van de Dublin III-verordening om de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van het asielverzoek te staven.

Deze bepalingen volstaan niet om zulke beslissing tot weigering van verblijf te staven aangezien artikel 18 §1 van de Dublin III-verordening - zoals de titel aangeeft - alleen de "verplichtingen van de verantwoordelijke lidstaat" vaststelt.

Geen enkel bepaling van Hoofdstuk III van de Dublin III-verordening tot vaststelling van de criteria om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek (artikelen 7 tot en met 15) werden gebruikt als juridische grondslag van de bestreden beslissingen. Verzoeker is dus niet in staat de juridische bepalingen die de beslissingen staven te begrijpen, en de eventuele toepassing ervan na te gaan, en dus de beslissingen nuttig aan te vechten in het kader van huidig verzoekschrift.

Ter herinnering heeft Uw Raad, in het arrest gevelde in UDN procedure op 25 september 2019, het volgende besloten in deze zaak : [...]

Terwijl Uw Raad in deze zaak al de schorsing van de bijlage 26quater had bevolen omwille van het feit dat er onduidelijkheid heerste omtrent de juridische grondslag van de beslissing tot overdracht naar Italië heeft verwerende partij toch dezelfde beslissing genomen steunend op dezelfde juridische en feitelijke motivering. Enkel een paar elementen die in de vorige bijlage 26quater werden vermeld zijn zoek in de huidige motivering, het betreft specifiek de overnameverzoeken gericht aan de Zwitserse, Franse en Duitse instanties. Natuurlijk schept dit niet meer duidelijkheid omtrent de criterium die door verwerende partij wordt gebruikt om tot de verantwoordelijkheid van Italië te besluiten.

Verzoekende partij blijft in het ongewisse omtrent het precieze verantwoordelijkheids criterium die ertoe leidt dat Italië verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van zijn verzoek om international bescherming; dit vermijdt verzoeker om met kennis van zaken deze verantwoordelijkheid te betwisten voor Uw Raad.

Dit is in strijd met de formele motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, de rechten van verdediging, alsook artikel 27 van de Dublin III verordening.

Tweede onderdeel

Samenvatting

Schending van artikel 3 EVRM en artikelen 1 tot 4 en 18 van de Handvest, alleen en gepaard met artikels 3.2 en 17.1 van de Dublin-verordening, het zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplichten, door niet alle relevante elementen in te zamelen en te onderzoeken omtrent de risico op behandelingen die in strijd zijn met het verbod aan onmenselijke of vernederende behandeling in Italië en verzoekers traumatische ervaring in deze lidstaat en door verzoeker bloot te stellen aan een reëel risico op behandelingen die in strijd zijn met het verbod aan onmenselijke of vernederende behandeling.

Ontwikkeling

Vooraleer de bestreden beslissingen te nemen had verwerende partij een zorgvuldige analyse moeten voeren van de risico van schending van verzoekers rechten die op absolute wijze verboden zijn onder artikel 3 EVRM en artikelen 1 tot 4 van de Handvest, quod non in casu.

Er blijkt niet uit de motivering van de bestreden beslissingen dat verwerende partij op afdoende wijze de opvangvoorwaarden van "gedublineerde" personen die terug naar Italië keren heeft geanalyseerd, noch de opvangvoorwaarden die verzoeker zal kennen zou hij terug naar Italië moeten gaan. Gezien de volgende informatie (die voortvloeien uit objectieve en generale bronnen), die in acht moesten genomen worden door verwerende partij, had ze artikels 3.2 en 17.1 moeten toepassen aan de situatie van verzoeker, te meer daar verzoeker heeft verklaard dat hij mishandeld werd in Italië (door o.a. het feit dat hij gestuurd werd naar een boerderij en daar gedwongen werd om er te werken).

Heel recente objectieve informatie benadrukken o.a. (stuk 4): [...]

Over de Salvini-decreet, leest men nog (stuk 5) : [...]

Verwerende partij heeft met deze informatie niet rekening gehouden en heeft een gedeeltelijke lezing van de recente rapporten over de situatie in Italië gemaakt.

Uw Raad heeft al vergelijkbare beslissingen vernietigd op basis van het feit dat verwerende partij niet rekening had gehouden met de wetswijzigingen in Italië en de gevolgen ervan (zie RvV, nr. 214 605 van 21 december 2018)."

2.3.2. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden.

De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de

grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.3. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.3.1. Verzoekende partij voert aan dat de bestreden beslissing niet de juridische grondslag aanduidt krachtens dewelke Italië de verantwoordelijke lidstaat is.

Te dezen stelt de Raad vast dat verzoekende partij de motivering miskent die stelt:

“Hieromtrent merken we op dat de betrokkene op 13.12.2018 reeds als verzoeker werd geregistreerd in Varese en reeds toegang kreeg tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Hieromtrent merken we op dat de Italiaanse instanties instemden met de overdracht van de betrokkene conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Het door de betrokkene in Italië ingediende verzoek is nog hangende. Er zijn geen aanwijzingen dat de betrokkene na verwijzing naar de voor zijn verzoek verantwoordelijke instanties opnieuw de fasen van aanmelding en formele registratie zal dienen te doorlopen en dat hij niet opnieuw toegang zal worden verleend tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.”

Het blijkt dan ook dat de gemachtigde zich in de bestreden beslissing niet beperkt tot een “*enkele verwijzing naar het akkoord van Italië op grond van artikel 18, lid 1, b). van de Dublin III-verordening*”, doch eveneens uiteenzet waarom Italië conform de bepalingen van de Dublin III-verordening als de verantwoordelijke lidstaat wordt gezien.

2.3.3.2. Verzoekende partij voert onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 1 tot 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Voor wat betreft de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie vergenoegt verzoekende partij zich ertoe door louter te stellen dat uit demotivering niet blijkt “*dat verwerende partij op afdoende wijze de opvangvoorwaarden van “gedublineerde” personen die terug naar Italië keren heeft geanalyseerd, noch de opvangvoorwaarden die verzoeker zal kennen zou hij terug naar Italië moeten gaan.*”

Verzoekende partij citeert landeninformatie van L'Organisation suisse d'aide aux réfugiés (OSAR). Dit rapport verwijst naar de situatie sinds de verkiezingen in de lente van 2018 en de inwerkingtreding van het Salvini-decreet. Ten gevolge hiervan (i) zijn de opvangmogelijkheden verminderd; (ii) verkeren de verzoekers voor internationale bescherming in armoede hetgeen de fysische en psychische gezondheid schendt; (iii) is er een toename van asielzoekers en overdrachten via de Dublin III-reglementering; (iv) is er een achterstand in behandeling van de dossiers; (v) er problemen inzake opvang en informatie voor de personen die terugkeren in het kader van Dublin-III.

De Raad stelt evenwel vooreerst vast dat verzoekende partij zich beperkt tot louter theoretische uiteenzettingen en een waslijst aan algemene beweringen zonder deze ook maar op enig moment in concreto met feiten en gegevens die specifiek op haar van toepassing zijn te duiden. Verzoekende partij citeert in stuk 3 het OSAR Rapport van 08.05.2019. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder zich ook steunde op dit rapport en er bovendien nog andere bronnen op nasloeg (“*Recente bronnen betreffende de Italiaanse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers is het recent geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Caterina Bove, “Asylum Information Database - Country Report : Italy - 2018 Update”, laatste update op 16.04.2019, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/italy>), het rapport van Danish Refugee Council en Swiss Refugee Council (“Mutual Trust is still not enough”, Bern/Kopenhagen, 12 december 2018, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://www.refugeecouncil.ch/assets/herkunftslander/dublin/italien/monitoreringsrapport-2018>) en het rapport, eveneens van “Swiss Refugee Council”, “Situation actuelle pour les personnes requérantes d’asile en Italie” (Margarite Zoetewij en Adriana Romer, OSAR, 08.05.2019, <https://www.osar.ch/assets/herkunftslander/dublin/italien/190517-auskunft-italien-fr.pdf>”).*

Het louter uiten van algemene verklaringen en citeren van landeninformatie die dezelfde (OSAR-rapport van 8 mei 2019) dan wel gelijklopend is als deze die werd gehanteerd door verweerder, volstaat niet om

op nuttige wijze afbreuk te doen aan de bestreden motivering teneinde een schending van artikel 3 EVRM in haren hoofde aan te tonen.

Verzoekende partij toont evenmin met enige objectieve informatie aan dat de verschillen in de opvang van asielzoekers in de Italiaanse steden dermate groot zijn en mogelijks tot een schending van artikel 3 EVRM kunnen leiden dat het van wezenlijk belang is te weten naar welke regio of stad in Italië men zal worden overgedragen. Dit geldt des te meer aangezien de bestreden beslissing te dezen motiveert als volgt:

“De betrokkene diende zijn verzoek om internationale bescherming in in de stad Varese, ongeveer 60 kilometer ten noorden van Milaan. De Italiaanse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Milaan-Malpensa waaruit we besluiten dat de betrokkene geen verre verplaatsing zal dienen te ondernemen naar de voor zijn verzoek verantwoordelijk instanties (“Questura”).

[...]

De betrokkene verklaarde tijdens het gehoor dd. 18.07.2019 geen problemen inzake zijn fysieke gezondheid te kennen maar dat hij het wel psychisch moeilijk heeft.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Tot slot wijst de Raad erop dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat, wat betreft de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming, personen die aan Italië worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013 een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoekende partij toont evenmin aan dat de Italiaanse politie en gerechtelijke autoriteiten niet zouden optreden in het kader van opsporing, vervolging en veroordeling van daden van racisme.

Op het eerste zicht is dan ook geen schending van artikel 3 EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aan de orde.

2.3.4. Prima facie toont de verzoekende partij geen schending aan van artikel 3 EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en lijkt zij bijgevolg geen verdedigbare grief in de zin van artikel 13 EVRM aan te voeren.

2.3.5. Aangezien verzoekende partij, zoals hieronder zal blijken, geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond, is er geen reden om in deze stand van het geding de overige door verzoekende partij in haar middelen geschonden geachte bepalingen en beginselen te bespreken.

2.4 Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij

ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoekende partij stelt inzake het moeilijk te herstellen nadeel:

“Zoals dit hieronder zal worden uiteengezet, zal de uitvoering van de bestreden beslissingen tot de schending leiden van meerdere basisrechten van de verzoekende partij, waaronder rechten die absoluut zijn (3 EVRM, 1 tot 4 van het Handvest).

De schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen is bovendien de enige manier om het recht van verzoekende partij op een daadwerkelijk rechtsmiddel te garanderen (artikel 47 van het Handvest, artikel 13 EVRM).

Verzoeker zal bovendien uitgewezen worden, en van honderden kilometers (gedwongen) worden verplaatst, uit zijn actuele ontvangstnest.”

Er moet derhalve worden vastgesteld dat verzoekende partij met haar betoog verwijst naar hetgeen zij reeds uiteengezet heeft in het kader van haar ernstige middelen, met name het middel gesteund op een schending van artikel 3 van het EVRM. Zoals reeds hoger uiteengezet, heeft verzoekende partij een schending van voornoemd artikel 3 op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt. Gelet op het feit dat in deze procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid de drie cumulatieve voorwaarden afzonderlijk moeten worden vervuld, kan deze grief niet dienstig worden aangebracht ter staving van het ernstig nadeel dat verzoekende partij moet aantonen.

Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig december tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.DE BONDT

W. MULS